

handling i det høje Landsting. Jo før det kan blive vedtaget og ophøjet til Lov, des før kan jo dets Bestemmelser træde i Kraft, men hvis Sagen trækker ud, vil der vedblivende være at udbetale Embedsmænd og Funktionærer derovre Lønninger, idet man ikke kan faa dem afskediget og sat paa Pension, før man har Lovhjemmel derfor. Det er altsaa ogsaa af økonomiske Grunde af Betydning, at Lovforslaget kan blive nogenlunde hurtig fremmet.

Kragh: Ved Forhandlingen her i Landstinget i Fjor om den vestindiske Kommissions Indstilling kom det fra alle Sider til Orde, at man kunde ønske ved Afviklingen af de dansk-vestindiske Forhold en saadan Optræden fra dansk Side, at det maatte erkendes, at der ingen Karighed var udvist, men handlet med rund Haand. Det forekommer mig, at hvis det Lovforslag, som her foreligger paa Tingets Bord, ophøjes til Lov, maa det økonomiske i fuldt Maal siges at være sket Fyldest. Det er ikke blot, hvad angaar den Skade, der er sket som Følge af Orkanen den 9. og 10. Oktober 1916, men ogsaa, hvad angaar de kommunale Institutioner og Havnen St. Thomas, som ved denne Lejlighed tog Skade, at der ved de Erstatninger, der her foreslaas, utvivlsomt maa siges at være ydet Erstatning for, hvad der er ødelagt. Private Personer vil i Henhold til Lovforslaget faa ikke mindre end 1,696,531 Kr. fordelt dels som Gaver, dels som Laan med lav Rente og uden Rente. Finansministeren har ved Forelæggelsen i det andet Ting udtalt, at han mener ikke, der er Tvivl om, at der paa dette Omraade fra den danske Stats Side er handlet med rund Haand, hvis Rigsdagen vedtager dette Beløb. Jeg skal minde om, at foruden de Beløb, der er blevet udbetalt fra Guvernementet, er der senere efter Henvendelse fra private Personers Side og ogsaa efter Henvendelse fra de vestindiske Udsendinge til Kommissionen sket en Forøgelse af de udbetalte Erstatninger med 20 pCt. Erstatningerne saavel til Kommunerne som til Havnen er ydede i Henhold til Guvernementets og Havneraadets Opgørelse og maa altsaa utvivlsomt dække de Krav, der med Rimelighed kan stilles. Naar endvidere den danske Stats Krav som Følge af disse Laan til private Personer overføres til Kommunerne, saaledes at disse paa de private Personer faar et Krav til et Beløb af mellem $\frac{3}{4}$ og 1 Mill. Kroner — Krav, som maaske i vid Udstræk-

ning ikke er synderligt værd, men som dog maa antages at kunne indbringe adskilligt —, saa er det utvivlsomt, at Finansministeren har haft Ret i sine Betragtninger, naar han udtalte, at der her var handlet med rund Haand.

I § 3 i Lovforslaget foreslaas det at yde en efterhaanden aftagende Sum, der er anslaaet til 75,000 Kr., til Understøttelse af værdige trængende Mænd og Kvinder af alle Klasser af den nuværende Befolkning paa Øerne og til midlertidig Støtte for private Institutioner med velgørende Formaal, navnlig naar saadanne Institutioner vil komme til at miste hidtil oppebaaren Støtte fra Danmark. Jeg vil i den Anledning tillade mig at minde om, at der under Forhandlingerne i Efteraaret fremkom forskellige Ønsker om, at man ved Afviklingen af vort Forhold til Vestindien skulde søge at sætte det danske Styre derovre et Minde i Befolkningen, og Ønsket derom fremkom ogsaa fra de vestindiske Udsendinge, der — man vil finde den Skrivelse, de derom fremsatte, som Bilag til Lovforslaget — androg om, at der maatte blive oprettet et Legat til Støtte for saadanne Personer, der havde haft Statuspensioner, og for saadanne Institutioner, som havde nydt godt af Statens Støtte, men som nu maaske kunde komme i en vanskelig Stilling. Den højtærede Finansminister har nu ment, at det vilde være bedre ikke at gaa til Oprettelsen af et Legat, som i kommende Tider stillede Beløb til Disposition til dette Formaal, men udelukkende at have Tanken henvendt paa de Personer og Institutioner, som i Øjeblikket har nydt en saadan Støtte. Derfor foreslaas der et Beløb, som senere vil aftage, og som i Øjeblikket maa ansættes til 75,000 Kr. Overfor nulevende Personer og nuværende Institutioner, som har nydt godt af Statens Ydelser, maa det siges at være det samme, som man fra forskellige Sider har udtalt Ønske om, og som ogsaa de vestindiske Udsendinge udtalte Ønske om. Men paa den anden Side, det Mindesmærke over dansk Styre, som man ønskede at rejse derigennem, om jeg saa maa sige, i Befolkningens Sind, fremkommer jo egentlig ikke paa denne Maade, og det Ønske, man nærede om, at Danmarks Navn og Erindringen om dansk Styre paa en smuk Maade skulde blive bevaret ogsaa i kommende Slægter ved en saadan Ydelse, faar man derigennem heller ikke opfyldt. Jeg har ikke ved at gennemse de Forhandlinger, der har fundet Sted om dette Spørgsmaal, kunnet finde, hvormed man